

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 21 marca 2019 r.

III SA/Wa 1632/18

Zwiń/Rozwiń tezy

autoTEZA

Nowość

W ocenie Sądu, z treści powołanych przepisów wynika, że dla samego obniżenia wskaźnika, pracodawca musi dysponować dokumentami potwierdzającymi wystąpienie konkretnych schorzeń i wcale nie musi być to orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Zdaniem Sądu, wykazanie istnienia schorzeń pozwalających pracodawcy na obniżenie wskaźnika, może nastąpić innymi dokumentami niż orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, przy czym nie jest konieczne w każdym przypadku uzyskanie jakiegoś szczególnego dokumentu w postaci np. zaświadczenia wydanego przez lekarza specjalistę. W wielu bowiem przypadkach z dokumentacji medycznej może wprost i jednoznacznie wynikać, że dana osoba cierpi na schorzenie, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji.

autoTEZA

Nowość

(...) pourazową u WW. potwierdziły natomiast 3 niezależne placówki medyczne oraz kilku lekarzy specjalistów, w tym jeden w specjalnie sporządzonej opinii. Trudno zatem uznać, że Skarżąca nie wykazała, iż zatrudniony WW. cierpi na jedno ze schorzeń, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 7 ustawy o rehabilitacji. Jednocześnie uznać należy, że Skarżąca ponadto obaliła szczególną moc dowodową dokumentów urzędowych, tj. orzeczeń o stopniu niepełnosprawności wydanych wobec WW., w których nie wskazano, że cierpi on także na pourazowe schorzenia narządu słuchu.

autoTEZA

Nowość

Zdaniem Sądu, organy odrzucając te dowody miałyby rację, gdyby potwierdzenie schorzenia wymienionego w § 1 rozporządzenia z 1998 r. było możliwe wyłącznie w oparciu o treść orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Innymi słowy, gdyby uzyskanie takiego potwierdzenia stanowiło wynikający wprost z ustawy wymóg formalny obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Ewentualnie, gdyby z ustawy wynikało, że dane schorzenie musi mieścić się w zakresie symbolu, który w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności wskazał właściwy organ.

autoTEZA

Nowość

Należy zatem odróżnić udokumentowanie niepełnosprawności pracowników celem wliczania do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych od udokumentowania wystąpienia u pracowników schorzeń pozwalających pracodawcy na obniżenie wskaźnika, o którym mowa w art. 21 ust. 2 i 7 ustawy o rehabilitacji.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Aneta Trochim-Tuchorska (spr.).

Sędziowie WSA: Katarzyna Owsiak, Monika Świercz.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2019 r. sprawy ze skargi P. sp. z o.o. z siedzibą w B. na decyzję Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia (...) kwietnia 2018 r. nr (...) w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za okresy rozliczeniowe od grudnia 2012 r. do listopada 2013 r.

1) uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z dnia (...) września 2017 r. nr (...);

2) zasądza od Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na rzecz P.

sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 4674 zł (słownie: cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie decyzją z (...) kwietnia 2018 r. Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, po rozpatrzeniu odwołania wniesionego przez P. sp. z o.o. z/s w B. (dalej: "Skarżąca" lub "Spółka"), utrzymał w mocy decyzję Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: "Prezes Zarządu PFRON") z (...) września 2017 r. określającą wysokość zobowiązań z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: "PFRON" lub "Fundusz") za miesiące od grudnia 2012 r. do listopada 2013 r.

Decyzja została wydana w następującym stanie faktycznym i prawnym:

Spółka złożyła deklaracje miesięcznych wpłat na PFRON (DEK-I-0) za okresy rozliczeniowe od grudnia 2012 r. do listopada 2013 r.

Następnie postanowieniem z (...) czerwca 2017 r. Prezes Zarządu PFRON wszczął wobec Spółki postępowanie mające na celu określenie wysokości zobowiązań z tytułu wpłat na PFRON za te okresy rozliczeniowe. W toku postępowania organ przeanalizował złożone deklaracje oraz dokonane wpłaty i ustalił, że Spółka przyjęła dla wyliczenia kwoty zobowiązania błędny wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych. W związku z powyższym Prezes Zarządu PFRON decyzją

z (...) września 2017 r. określił wysokość zobowiązań Spółki z tytułu wpłat na PFRON za okresy rozliczeniowe od grudnia 2012 r. do listopada 2013 r.

Od powyższej decyzji Spółka złożyła odwołanie wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania lub też o uchylenie decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy. Spółka zarzuciła, że Prezes Zarządu PFRON nie uwzględnił przedstawionej przez nią argumentacji dotyczącej orzeczenia o niepełnosprawności pracownika W. W., powołując się na literalne brzmienie przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 września 1998 r. w sprawie rodzajów schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz sposobu jego obniżania. Spółka zarzuciła również, że organ I instancji mając na uwadze zarzuty, które podniesiono w piśmie z 22 czerwca 2017 r. powinien skonsultować się z Miejską Komisją ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. w sprawie weryfikacji wydanych zaświadczeń w oparciu o posiadane karty informacyjne szpitali, dotyczące stanu zdrowia WW. Zdaniem Spółki nie czyniąc powyższego, organ I instancji naruszył przepis [art. 7b](#) k.p.a. stanowiącego, iż w toku postępowania organy administracji publicznej współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy mając na uwadze interes społeczny i słuszny interes obywateli. W ocenie Spółki organ I instancji naruszył również [art. 8](#) k.p.a. albowiem orzeczone kwoty wpłat na PFRON naruszają zasadę bezstronności i równego traktowania - w świetle zaświadczeń okazanych przez pracownika Spółka miała prawo przyjąć, iż jego niepełnosprawność jest związana również z głuchotą.

Do odwołania Spółka dołączyła opinię lekarską specjalisty (...) sporządzoną w dniu 27 września 2017 r.

Wskazaną na wstępie decyzją z (...) kwietnia 2018 r. Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej utrzymał w mocy powyższą decyzję organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu wskazał, że organ I instancji wydał decyzję zgodnie z dyspozycją [art. 21 § 3](#) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 z późn. zm.; dalej: "O.p."). Podkreślił, że organ podatkowy jest obowiązany wydać tego rodzaju decyzje zawsze, kiedy postępowanie wykaże niewykonanie lub nieprawidłowe, co do wysokości, wykonanie zobowiązania.

Organ odwoławczy powołał się na treść [§ 1 i 2](#) rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 września 1998 r. w sprawie rodzaju schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz sposobu jego obniżania (Dz. U. Nr 124, poz. 820 z późn. zm.; dalej: "rozporządzenie z 1998 r."), a także [§ 32 ust. 3 i 4](#) rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328 z późn. zm.; dalej: "rozporządzenie z 2003 r.").

Zaznaczył, że zapis [art. 22 ust. 1 pkt 2](#) oraz [art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b](#) i [art. 26a ust. 1b](#) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511; dalej: "ustawa o rehabilitacji") wskazuje na przyczyny niepełnosprawności, a [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r. wskazuje konkretne jednostki chorobowe. Dlatego schorzenia wymienione w [art. 22 ust. 1 pkt 2](#) oraz [art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b](#) ustawy o rehabilitacji, dokumentuje się orzeczeniami, o których mowa w art. 3, art. 5 lub art. 62

tej ustawy, potwierdzającymi niepełnosprawność, innymi orzeczeniami lub zaświadczeniami lekarskimi.

Organ odwoławczy wyjaśnił, że podstawą umożliwiającą obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych będzie określenie w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności jednego z rodzajów schorzeń wymienionych w [§ 32 ust. 2](#) rozporządzenia z 2003 r.

W ocenie organu odwoławczego, aby pracownika ze szczególnymi schorzeniami uwzględnić przy obliczaniu obniżonego wskaźnika na podstawie [art. 21 ust. 4](#) ustawy o rehabilitacji, musi on legitymować się ważnym orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (lub orzeczeniem traktowanym na równi z takim orzeczeniem) oraz musi zostać stwierdzone schorzenie, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. W przypadku braku stwierdzenia w orzeczeniu szczegółowej kwalifikacji schorzenia, wymagane jest zaświadczenie od lekarza specjalisty, określające rodzaj schorzenia.

Organ odwoławczy wskazał, że jedynie symbole 01-U i 06-E wymienione w [§ 32 ust. 2](#) rozporządzenia z 2003 r. jednoznacznie wskazują na schorzenia szczególne objęte rozporządzeniem, natomiast pozostałe symbole nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, iż osoby z takim orzeczeniem cierpią na schorzenie szczególne umożliwiające obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej zwrócił uwagę, iż w trakcie postępowania przed organem I instancji Spółka przedstawiła orzeczenia pracownika W. W. z dnia 6 czerwca 2012 r. oraz z dnia 24 lipca 2014 r. wystawione z symbolem 05-R co oznacza upośledzenie narządu ruchu, wraz z odwołaniem przesłała natomiast opinię (...) I. R. specjalisty (...) sporządzoną w dniu 27 września 2017 r., w której stwierdzono, iż WW. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe, symbol niepełnosprawności 03-L. Organ odwoławczy stwierdził, że opinia z 27 września 2017 r. nie może zostać uwzględniona w prowadzonym postępowaniu, gdyż ustawa o rehabilitacji, zgodnie z jej art. 1 dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona nie opinią lekarską, lecz orzeczeniem o zakwalifikowaniu jej przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności. W ocenie organu odwoławczego, nie ma również podstaw aby podważać orzeczenia wydane przez uprawnione organy, które na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego postanowiły, iż tylko jedno ze schorzeń uprawniło do wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Podkreślił, że jedynie symbole 01-U i 06-E jednoznacznie wskazują na schorzenia szczególne objęte rozporządzeniem, natomiast pozostałe symbole nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, iż osoby z takim orzeczeniem cierpią na schorzenie szczególne umożliwiające obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Organ odwoławczy uznał również za istotne, iż zgodnie z [art. 2a ust. 1 i 4](#) ustawy o rehabilitacji, dopiero od przedstawienia pracodawcy dokumentów potwierdzających wystąpienie schorzeń szczególnych pracodawca może wliczyć taką osobę do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych z tego typu schorzeniami.

W związku z tym stwierdził, że zobowiązanie wyliczone przez Prezesa Zarządu PFRON na realizację celów z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, zostało

dokonane w sposób prawidłowy, a argumentacja Spółki nie zasługuje na uwzględnienie. W skardze na powyższą decyzję Spółka wniosła o jej uchylenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania, zarzucając naruszenie: [art. 7](#), [art. 7b](#) i [art. 8](#) k.p.a. oraz [art. 180](#) i [181](#) O.p., a także [art. 10 ust. 1 i 2](#) oraz [art. 12](#) ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

W uzasadnieniu skargi Spółka podniosła, że **zakończony przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej krąg dowodów, które należy stosować przy rozpatrywaniu sprawy narusza przepisy prawa przytoczone we wstępie skargi, a także narusza zasadę otwartego systemu dowodów.**

W ocenie Skarżącej, zarówno Prezes Zarządu PFRON, jak i Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej zajmując jednostronne, arbitralne stanowisko w sprawie naruszyli przepis [art. 7b](#) k.p.a. orzekając w sposób nieadekwatny z punktu widzenia charakteru i okoliczności sprawy. Powoływane stanowisko organów narusza również przepis [art. 8](#) k.p.a. nakazujący prowadzenie postępowania kierując się proporcjonalnością rozstrzygnięć. Podniosła, że za zatrudnienie człowieka dotkniętego nieszczęściem musi zapłacić na rzecz PFRON za pięć lat objętych kontrolą kwotę ponad 200 tys. zł. Zdaniem Skarżącej stanowisko organów narusza [art. 10 ust. 1 i 2](#) oraz [art. 12](#) ustawy Prawo przedsiębiorców.

W odpowiedzi na skargę Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Przystępując do kontroli zaskarżonego aktu należy wskazać, że istota sporu w tej sprawie dotyczy de facto ustalenia jakie dokumenty winien posiadać podmiot, na którym ciąży obowiązek wpłat na PFRON, w celu wykazania występowania u swoich pracowników schorzeń wymienionych w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r., uprawniających do stosowania preferencyjnego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych na podstawie [art. 21 ust. 4](#) ustawy o rehabilitacji.

Zdaniem Skarżącej, wystarczające w tym zakresie są znajdujące się w aktach sprawy dokumenty (wypisy ze szpitala, opinia specjalisty), z których wynika, że jej pracownik W. W. cierpi na (...), czyli schorzenie wymienione w [§ 1 pkt 5](#) rozporządzenia z 1998 r.

Organy uznają natomiast, że choroba wymieniona w powołanym przepisie musi zostać stwierdzona orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (lub orzeczeniem traktowanym na równi z takim orzeczeniem). Dopiero w przypadku braku stwierdzenia w orzeczeniu szczegółowej kwalifikacji schorzenia (tj. wskazania wyłącznie symbolu pewnej grupy schorzeń), wymagane jest zaświadczenie od lekarza specjalisty. Zaświadczenie to winno jednak określać taki rodzaj schorzenia, które mieści się w zakresie symbolu wskazanego we wspomnianym orzeczeniu.

W ocenie Sądu, rację w tym sporze należało przyznać Skarżącej.

Stosownie do [art. 1](#) ustawy o rehabilitacji ta ustawa dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem:

1) o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności określonych w art. 3 lub

2) o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, lub

3) o niepełnosprawności, wydanym przed ukończeniem 16 roku życia - zwanych dalej "osobami niepełnosprawnymi".

Zgodnie z [§ 32 ust. 2 pkt 3 i 5](#) rozporządzenia z 2003 r., symbole dla zaburzeń głosu, mowy i chorób słuchu oraz dla upośledzenia narządu ruchu oznacza się odpowiednio 03-L oraz 05-R.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że zatrudniony przez Skarżącą W. W. posiada status osoby niepełnosprawnej, potwierdzony dwoma orzeczeniami o stopniu niepełnosprawności, tj. okresowym z 6 czerwca 2012 r. i stałym z 24 lipca 2014 r. W obu tych orzeczeniach Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. wskazał symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R. Nie budzi wątpliwości, że powyższe orzeczenia stanowiły podstawę do wliczania WW. do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, także w spornych okresach rozliczeniowych czyli za miesiące od grudnia 2012 r. do listopada 2013 r.

Zgodnie z [art. 21 ust. 1](#) ustawy o rehabilitacji, pracodawca zatrudniający co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy jest obowiązany, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i art. 22, dokonywać miesięcznych wpłat na Fundusz, w wysokości kwoty stanowiącej iloczyn 40,65% przeciętnego wynagrodzenia i liczby pracowników odpowiadającej różnicy między zatrudnieniem zapewniającym osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości 6% a rzeczywistym zatrudnieniem osób niepełnosprawnych. Na podstawie [art. 21 ust. 2](#) ustawy o rehabilitacji, z wpłat, o których mowa w ust. 1, zwolnieni są pracodawcy, u których wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynosi co najmniej 6%. Z kolei stosownie do [art. 21 ust. 4](#) ustawy o rehabilitacji wskaźnik, o którym mowa w ust. 2, może zostać obniżony w razie zatrudnienia osób niepełnosprawnych ze schorzeniami szczególnie utrudniającymi wykonywanie pracy. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika, o którym mowa w ust. 2, oraz sposób jego obniżania ([art. 21 ust. 7](#) ustawy o rehabilitacji).

Zgodnie z treścią [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r. do schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych zalicza się:

- 1) chorobę Parkinsona;
- 2) stwardnienie rozsiane,
- 3) paraplegię, tetraplegię, hemiplegię,
- 4) znaczne upośledzenie widzenia (ślepotę) oraz niedowidzenie;
- 5) głuchotę i głuchoniemotę;
- 6) nosicielstwo wirusa HIV oraz chorobę AIDS;
- 7) epilepsję;

8) przewlekłe choroby psychiczne;

9) upośledzenie umysłowe;

10) miastenię;

11) późne powikłania cukrzycy.

Mając na względzie treść powołanych wcześniej orzeczeń, wydanych wobec WW., należy zauważyć, że symbol 05-R odnosi się w sposób ogólny do upośledzeń narządu ruchu, a zatem na ich podstawie nie sposób stwierdzić czy dana osoba cierpi na schorzenie, które uzasadnia obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Z akt sprawy wynika, że W. W. w 2001 r. uległ wypadkowi, wskutek którego doznał złamania (...) powodującego m.in. dolegliwości bólowe (...) z promieniowaniem do obu kończyn dolnych. Skarżąca uznając, że ma prawo do obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych nie powołuje się na fakt doznania przez W. W. urazu narządu ruchu, określonego symbolem 05-R. W sprawie nie jest więc sporne, że W. W. nie cierpi na żadne ze schorzeń wymienionych w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r., które zarazem mieści się w zakresie symbolu 05-R.

Organy z tego faktu wywodzą, że W. W., nawet jeśli cierpiałby na inne schorzenie wymienione w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r., to i tak bez wskazania w orzeczeniu o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności właściwego symbolu, w którego zakresie dane schorzenie się mieści, nie mógłby zostać uznany za osobę niepełnosprawną ze schorzeniami szczególnie utrudniającymi wykonywanie pracy.

Zdaniem Sądu, stanowisko organów należało uznać za błędne, gdyż w sytuacji, w której nie budzi wątpliwości, iż dana osoba jest osobą niepełnosprawną (co jest udokumentowane stosownym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności), jak też cierpi na schorzenie wymienione w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r., zaś jej pracodawca jest w stanie ten fakt w sposób bezsporny udowodnić, trudno w postępowaniu podatkowym uznać prymat mocy dowodowej dokumentu urzędowego, do którego bezrefleksyjnie odwołują się organy obu instancji.

Zgodnie z [art. 122](#) O.p. w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym. Stosownie do [art. 180 § 1](#) O.p., jako dowód należy dopuścić wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Na podstawie [art. 187 § 1](#) O.p. organ podatkowy jest obowiązany zebrać i w sposób wyczerpujący rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Zgodnie z [art. 194 § 1](#) O.p. dokumenty urzędowe sporządzone w formie określonej przepisami prawa przez powołane do tego organy władzy publicznej stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez inne jednostki, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów uprawnione są do ich wydawania ([art. 194 § 2](#) O.p.).

W ocenie Sądu, dokumentami wymienionymi w [art. 194 § 2](#) O.p. są niewątpliwie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B., które

stwierdzają u W. W. umiarkowaną niepełnosprawność ze względu upośledzenie narządu ruchu (symbol 05-R). Waleor taki mają również karty informacyjne leczenia szpitalnego.

Zważyć w związku z tym należy, że w aktach sprawy znajdują się 4 karty informacyjne dokumentujące przebieg leczenia w 4 różnych pododdziałach 3 różnych szpitali, z których wynika, że W. W. wskutek wypadku w 2001 r. doznał nie tylko urazu (...), ale także urazu (...). W następstwie tego wypadku W. W. cierpi na (...). (...) zaś, jest niewątpliwie schorzeniem wymienionym w [§ 1 pkt 5](#) rozporządzenia z 1998 r.

Ponadto Skarżąca w toku postępowania przedłożyła organowi opinię (...) I. R. specjalisty otolaryngologa, z której wynika, że badany WW. cierpi na pourazową (...), co powoduje niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym na stałe. Schorzenia (...) w obecnym nasileniu i charakterze są trwałe i nie rokują poprawy ani wyleczenia. Symbol niepełnosprawności 03-L.

Zdaniem Sądu, organy odrzucając te dowody miałyby rację, gdyby potwierdzenie schorzenia wymienionego w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r. było możliwe wyłącznie w oparciu o treść orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Innymi słowy, gdyby uzyskanie takiego potwierdzenia stanowiło wynikający wprost z ustawy wymóg formalny obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Ewentualnie, gdyby z ustawy wynikało, że dane schorzenie musi mieścić się w zakresie symbolu, który w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności wskazał właściwy organ.

Tymczasem z przepisów ustawy o rehabilitacji wynika jedynie, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności jest niezbędne aby pracodawca, poczynawszy od dnia przedstawienia mu orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, mógł wliczyć daną osobę do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych ([art. 2a ust. 1](#) ustawy o rehabilitacji). Zgodnie z [art. 2a ust. 4](#) ustawy o rehabilitacji, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów potwierdzających wystąpienie u pracownika schorzeń, o których mowa w [art. 26a ust. 1b](#), lub schorzeń określonych na podstawie art. 21 ust. 7.

Należy zatem odróżnić udokumentowanie niepełnosprawności pracowników celem wliczania do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych od udokumentowania wystąpienia u pracowników schorzeń pozwalających pracodawcy na obniżenie wskaźnika, o którym mowa w [art. 21 ust. 2 i 7](#) ustawy o rehabilitacji.

W ocenie Sądu, z treści powołanych przepisów wynika, że dla samego obniżenia wskaźnika, pracodawca musi dysponować dokumentami potwierdzającymi wystąpienie konkretnych schorzeń i wcale nie musi być to orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Zdaniem Sądu, wykazanie istnienia schorzeń pozwalających pracodawcy na obniżenie wskaźnika, **może nastąpić innymi dokumentami niż orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, przy czym nie jest konieczne w każdym przypadku uzyskanie jakiegoś szczególnego dokumentu w postaci np. zaświadczenia wydanego przez lekarza specjalistę.** W wielu bowiem przypadkach z dokumentacji medycznej może wprost i jednoznacznie wynikać, że dana osoba cierpi na schorzenie, o którym mowa w [art. 21 ust. 2](#) ustawy o rehabilitacji.

W rozpoznanej sprawie Skarżąca (pracodawca) dysponowała kartami leczenia szpitalnego W. W., które przedstawiła na żądanie organu w toku postępowania. Z owych kart jednoznacznie wynika, że W. W. cierpi na (...). Zaznaczyć przy tym trzeba, że Skarżąca dokumentami

potwierdzającymi występowanie tego schorzenia dysponowała w momencie wliczania pracownika celem określenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Uzyskana w toku postępowania opinia specjalisty otolaryngologa, potwierdza okoliczność, że W. W. cierpi na pourazową (...), a nadto dowodzi, iż schorzenie to powoduje niepełnosprawność o symbolu 03-L.

Zdaniem Sądu, wobec braku szczególnych wymogów dot. wykazania faktu zatrudnienia osoby cierpiącej na (...), pracodawca (strona postępowania) może to wykazać na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu ([art. 180 § 1](#) O.p.), w tym kart informacyjnych leczenia szpitalnego oraz opinii lekarza specjalisty.

(...) pourazową u WW. potwierdziły natomiast 3 niezależne placówki medyczne oraz kilku lekarzy specjalistów, w tym jeden w specjalnie sporządzonej opinii. Trudno zatem uznać, że Skarżąca nie wykazała, iż zatrudniony WW. cierpi na jedno ze schorzeń, o których mowa w [art. 21 ust. 2 i 7](#) ustawy o rehabilitacji. **Jednocześnie uznać należy, że Skarżąca ponadto obaliła szczególną moc dowodową dokumentów urzędowych, tj. orzeczeń o stopniu niepełnosprawności wydanych wobec WW., w których nie wskazano, że cierpi on także na pourazowe schorzenia narządu słuchu.**

Jak wynika z treści [art. 194 § 4](#) O.p., przepisy § 1 i 2 tego artykułu nie wyłączają możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwko dokumentom wymienionym w tych przepisach. Oznacza to, że strona może obalić szczególną moc dowodową dokumentów urzędowych, jeśli oczywiście posłuży się dostatecznie skutecznym przeciwdowodem. Zdaniem Sądu, Skarżąca takie przeciwdowody w tej sprawie przeprowadziła.

Nie sposób w związku z tym zaprzeczyć, że wspomniany pracownik Skarżącej jest osobą niepełnosprawną, a ponadto cierpi na jedno ze schorzeń wymienionych w [§ 1](#) rozporządzenia z 1998 r., a zatem uznanie, iż fakt jego zatrudnienia jest bez wpływu na możliwość obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych pozostaje w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i wprost narusza [art. 122](#) w zw. z [art. 180](#), [art. 187 § 1](#), [art. 188](#), [art. 194 § 1-3](#) w zw. z [art. 191](#) O.p.

W konsekwencji organy obu instancji naruszyły także przepisy prawa materialnego, a konkretnie [art. 2a ust. 1 i 4](#), [art. 21 ust. 1, 2, 4 i 7](#) ustawy o rehabilitacji w zw. z [§ 1 pkt 5](#) rozporządzenia z 1998 r.

Mając na względzie powyższe Sąd, na podstawie [art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c\)](#) oraz na podstawie [art. 135](#) ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.; dalej: "p.p.s.a."), orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie [art. 200](#) i [205 § 2](#) p.p.s.a. oraz [§ 14 ust. 1 pkt 1 lit. a](#) w zw. z [§ 2 pkt 5](#) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Na kwotę 4.674 zł złożył się wpis (1.074 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (3.600 zł).